

DE BLINDE POESJES

door NELLY HAS.

Bert gaat heelemaal rechtop in zijn bedje zitten. Hij hoort wat, elken keer! „Piep-piep”, zegt het in de andere kamer, hoor maar! Wat is dat toch? Vogeltjes doen het niet, want die zijn niet in huis. Wat is het dan? Hij zal eens gaan luisteren voor de deur. Stil, stil — niet Moesje wakker maken.

Bert stapt heel zacht uit zijn bedje op den vloer. Zijn kleine bloote voetjes trippelen over het zeil naar de deur. Nu luisteren....

Zijn oortje legt hij tegen den kier. Ja, daar hoort hij het weer. Piep-piep....

Zou het een muis zijn? Maar dat gelooft hij niet, want die piept ánders. Dat heeft hij gehoord toen de poes er een te pakken had en haar opat. Wat zal ze 't arme muisje toch pijn gedaan hebben! Maar Moeder zegt dat muisjes gevangen moeten omdat ze alles stuknagen en overal van snoepen. En dat muisje had al van de kaas geproefd! Stout diertje, kaas is niet voor muizen, maar voor mensen.

Hoor.... daar begint het weer. Hij weet heelemaal niet wat het is.

Stil.... moesje wordt wakker....

„Bert, wat doe je daar!” vraagt Moeder.

„Ik luister, Moesje! Hoort u eens? Piep-piep gaat het in de kamer. Wat zou dat toch zijn, moesje? Zouden er vogeltjes in huis zijn gekomen?”

Moeder lacht. „Ga maar gauw weer naar je bedje, broer. Het zullen jonge poesjes zijn. Als je weer wakker wordt, mag je ze zien. Maar nu gaan slapen, het is nog veel te vroeg om op te staan.”

„Jonge poesjes! O, wat leuk! Hoe véél denkt u wel?”

„Ja, dat weet ik niet, broerlief — we zullen ze straks samen tellen, hè?”

Dat vindt Bert goed. Maar als hij weer in zijn bedje gestapt is, luisterj hij goed met zijn oortje dat niet op het kussen ligt. Hij zal wakker blijven tot het tijd is om op te staan.

Maar zijn oogjes beginnen te knippen, ze kunnen niet open blijven, hoe graag hij het ook wil. En het morgenzonnetje dat de kamer inkijkt door de reten van de gordijnen, lacht hem hartelijk uit. Maar Bert lacht niet terug, want zijn oogjes gaan nu heelemaal dicht en hij slaapt weer lekker in.

Moeder roept hem als het tijd is.

„Kom, langslaper, er uit!”

Bert is met-één klaar wakker. Hij denkt aan de poesjes.

„Mag ik ze nu zien Moesje? Zoo in mijn hansop?”

„Goed broer — maar geef Moeder eerst een morgenzoen. En broer moet nog bidden, hè?”

Bert pakt Moeder stevig. Zoo, met allebei zijn armen om haar hals.

„Goeden morgen, Moesje!”

Dan buigt hij z'n knieën en legt z'n handen gevouwen op den rand van zijn ledikantje.

„Lieve Heere, ik dank U, dat Ge Paatje en Moesje en Bert weer bewaard hebt vannacht. Wil U den heelen dag met ons zijn? Amen.”

„Nu naar de poesjes, hè Moeder?”

„Eerst je kousjes en pantoffeltjes aan.”

„Ja, dat is goed.”

Bert kan het zelf al heel netjes doen.

„Ik wou niet meer gaan slapen,” vertelt hij onderhand. „Maar mijn oogen wilden niet open blijven. Wat raar, hè Moesje?”

„Ze wisten wel dat het nog te vroeg was om de luikjes open te zetten”, lacht Moeder. „Je was nog niet uitgeslapen, broer.”

En nu naar de poesjes.

Bert loopt Moeder vlug vooruit, regelrecht naar het mandje, daar in dien hoek van de huiskamer.

Maar Vader, die bij de tafel zit, zegt: „Ho, ho baasje, zie je mij over het hoofd?”

Bert brengt gauw een morgenzoen.

„Kom Vader, u moet óók kijken!” dringt hij aan. „Hoeveel zouden er zijn?”

Vader gaat mee kijken.

Bert buigt zich diep over de mand. Maar hij klaagt: „Ik kan ze niet tellen! Poes houdt ze zoo stijf in haar armen!”

„We zullen haar wat melk geven”, zegt Moeder.

Bert klapt in zijn handen. „Ja, ja Moesje!”

Maar poes wil niet komen. Ze blijft maar bij haar kindertjes.

„Waarom komt ze niet, Moesje?” vraagt Bert.

„Ze is bang dat we haar kindertjes kwaad doen, broer. Of ze van haar afnemen.”

„Maar dat doen we toch niet, Moesje!”

„Ja maar broer, dat weet poes niet!”

„Ik zal haar eens roepen”, zegt Bert. „Poes-poes-poes! Kom maar lief poesje, Bert doet je niets. Hij wil alleen maar even je kindertjes zien. O, Moeder, nu komt ze! Kijk, ze gaat recht-op staan om zich uit te rekken! O, en nu kan ik meteen de poesjes tellen. Eén, twee, drie zijn er! Kijkt u, een zwarte met witte voetjes en van voren ook een klein beetje wit. Moortje is dat! Die is anders. Hoe heet dát Moesje?”

„Grijs met zwart, broer.”

„O, en die derde is bijna wit. Wat aardig hè, Moesje? Nu gaat poes weer liggen. Zal ik de melk vlak voor haar houden?”

Bert doet het. En ja, daar steekt poes haar kopje naar voren en begint te drinken. Maar telkens kijkt ze Bert aan of ze zeggen wil: doe je mijn kindertjes heusch geen kwaad?

Het bakje is leeg. Poes likt haar bekje af.

„Nu hebben we vier poesjes, Vader!” juicht Bert. „Wat veel! Kunnen ze al lopen, Moesje?”

„Loopen niet goed, broer. Maar zien heelemaal niet. Als ze negen of tien dagen zijn pas.”

„Zien ze mij dan ook niet?” vraagt Bert verbaasd. „En u niet? En Vader niet eens? En u bent zoo groot!”

„Nee Bert. Ze zien ons geen van drieën.”

Bert denkt even.

„Als ze nu maar écht gaan zien”, zegt hij dan ongerust.
„Was onze poes eerst ook blind, Moesje?”

„Ja zeker, Bert.”

„O, dan kan het wel. Want die ziet nu alles wat goed.
Die ziet wel een vogeltje door de ramen.”

„Ja. Maar nu moet je lekker gewasschen en aangekleed, Bert.”

Als moeder Bert helpt, heeft hij heel wat te vragen. Maar
opeens houdt hij stil, want daar begint het gepiep weer.

„Waarom doen ze dat nu, Moesje?” vraagt hij verschrikt.

„Ik denk dat poes ze even alleen laat”, zegt Moeder.

„Mag ik eens kijken?”

„Gauw dan maar.”

En ja, daar wandelt poes door de kamer. Maar als Bert
naar het mandje wil, stapt ze er vlug weer naar toe.

„O, Moesje!” roept Bert bang. „Poes stapt boven op ze!
Hoor ze eens schreeuwen! Stoute poes, waarom doe je dat nou?
O, nu zijn ze weer stil. Hoe komt dat nu, moesje, ze zien
toch niet dat de groote poes weer bij hen is?”

„Ik denk dat ze het voelen, broer.”

Bert kijkt Moeder nadenkend aan, maar zegt niets meer.
Heel naar vindt hij het dat die lieve diertjes blind zijn. Hij
hoopt maar dat ze gauw kunnen zien. „Over negen dagen”,
zegt Moesje. Wat lang!

Bert wou vandaag wel graag thuisblijven van school. Hij
zou den heelen dag wel naar de poesjes willen kijken. Maar
Moeder wil daar niets van hooren.

„Als je thuiskomt zijn ze er ook nog”, zegt ze.

„En morgen ook, Moesje? En elken dag? Houden we
ze altijd?”

„Niet altijd, broer. Als ze zes weken zijn, zullen we aan
tante vragen of die er één wil, want tante heeft een heeleboel
muizen. En voor het andere zoeken we ook wel een goed
plaatsje.”

Bert kijkt heel verschrikt naar Moeder. Zijn lipje gaat trillen
van verdriet.

„Geef u ze weg? die lieve diertjes!”

„Eén houden we, Bert. En als ze wat grooter is krijgt ze een rood lintje om, met een belletje er aan, hè?”

„Ja, dat is fijn!” roept Bert getroost. „Als ze zien kan, hè Moeder? En mogen ze zoolang in de kamer blijven? Hoeven ze niet in de keuken? Dat zou ik zoo naar vinden.”

„Het is goed Bert, ze mogen hier blijven hoor.”

Als Bert uit school komt, loopt hij meteen naar de poesjes. De groote poes is er niet! Wat kan hij nu de kleintjes goed bekijken!

„Zouden hun oogjes al een klein beetje open gaan, moeder?” vraagt hij. „Mag ik ze eens bij het raam houden, dan kan ik het beter zien.”

„Nee Bert, dat mag je niet doen hoor! Zet gauw die mand weer neer!” zegt Moeder dringend. „Als poes ziet dat je haar kindertjes wegdraagt, gaat ze er mee op den loop. Stil laten staan, hoor broer. Zal Bert het heusch niet meer doen? ook niet als Moeder niet in de kamer is?”

„Nee Moesje”, belooft Bert.

Den volgenden dag, als Moeder in de keuken is en vader nog niet thuis, gaat Bert op den vloer naar de poesjes zitten kijken.

Wat doen ze raar met haar kopjes en piepen iederen keer. Natuurlijk omdat ze niet kunnen zien. Die arme beestjes. Ze stooten den heelen tijd tegen elkander aan. Wat zullen ze zich zeer doen! Hè, gingen haar oogjes maar een klein kiertje open. Net als je slaap hebt en alles maar een beetje kan zien. Dan zouden ze vast niet zoo schreeuwen.

Bert knijpt zijn eigen blauwe kijkers bijna dicht. Zoo kan hij nog een heeleboel zien, al is het niet erg goed. Nu eens heelemaal dicht en dan door de kamer loopen.

He, wat schrikt hij daar! Gooide hij haast den bloemstandaard om? Dien kant nu langs, daar staat niets dat omvallen kan.

Bom — daar stoot hij zijn hoofd tegen den schoorsteenmantel. Au, dat doet zeer! Maar niet meer doen.

Bert wrijft hard over de pijnlijke plek. Dan kijkt hij weer naar de poesjes. Zoo stooten zij nu telkens tegen elkaar.

Hij buigt zich over hen heen.

„Konden jullie maar zien, hè? Maar het is hier ook den donkersten hoek, de zon komt hier heelemaal niet. Bij het raam zouden jullie oogjes vast veel gauwer opengaan.”

Daar komt moeder-poes overeind. Ze weet nu wel dat ze haar kindertjes houden mag en maakte al weer heel gerust wandelingen naar de keuken.

„O, je ruikt visch hè?” zegt Bert. „Ja, ga maar gauw naar Moeder, misschien krijg je wat.”

En daar stapt groote poes deftig de mand uit, kijkt nog eens even naar haar kindertjes, en laat ze alleen.

Maar wat gaan de kleintjes nu aan het schreeuwen! Bert weet er geen raad mee.

Ze zijn zeker bang. Zoo alleen ook en dan in het donker! Als hij ze eens voor het raam in de zon hield? Want als je daar je oogen dichtknijpt, is het toch lang zoo donker niet als hier in dien hoek. Ja! hij zal de heele mand daar zetten. Dat zal poes wel goed vinden. Want als ze dan komt, kan ze er bij gaan liggen.

En, Bert vergeet heelemaal eerst aan Moeder te vragen of het mag. Voorzichtig tilt hij de mand op, draagt haar naar het raam en zet haar in de mooie gouden zonnestreek op den vloer. Maar de poesjes willen niet stil zijn. Ze piepen nog harder!

Daar komt poes ongerust binnen stappen, blijft even, verwonderd, bij de deur staan en loopt dan recht naar de mand.

„Ja, kom er maar bij in”, vleit Bert.

Maar poes gaat niet liggen. Ze duwt haar kop in de mand en pakt met haar bek het zwartje bij haar nekvel.

Bleek van schrik staat Bert te kijken. Hij kan niets zeggen eerst, maar wil naar het poesje grijpen.

Maar groote poes loopt er de gang mee in en gaat op de vlucht.

„Moesje! Moeder!” schreeuwt Bert. „Poes bijt moortje dood! Houdt u haar tegen! Neemt u haar af!”

Haastig komt Moeder de keuken uit, ziet poes.... Ze bukt, grijpt naar moortje en.... heeft haar!

„Gauw in je mand”, zegt ze. „En jij ook groote. Hoe kwam je er toe?”

Maar in de kamer ziet Moeder hoe het kwam: Bert heeft de mand verzet!

Ze brengt haar op het oude plaatsje, legt poesje er in, ook de groote, die haar volgde.

Dan kijkt ze bedroefd naar Bert die bedrukt bij de deur staat.

„Wil jij moeders jongen niet meer zijn?”

Bert's tranen komen. Hij loopt naar Moeder toe en drukt zijn krullebol tegen haar aan.

„Ja, ja Moesje, ik ben wel uw jongen!”

„Maar ik verwacht van mijn jongen, dat hij alles doet wat Moeder vraagt. En je hadt toch beloofd broer, er af te blijven?”

„Ik zal het nooit meer doen”, snikt Bert. „Weest u maar weer goed, Moesje, Bert zal het heusch niet meer doen! Maar ze zijn ook zoo in het donker daar en ik dacht dat ze het bij het raam niet zoo naar zouden vinden.”

„Dan had broer toch eerst moeten vragen of het mocht. En als broer moeders jongen wil blijven, moet hij gehoorzaam zijn.”

„Ik zal het zijn, Moeder”, zegt Bert nog eens.

„Nou, daar reken ik dan op, hoor broer. En geef moeder nu maar een zoen, dan is alles weer goed, hè?”

Moeder bukt. En Bert slaat zijn armen om haar hals, dankbaar dat Moeder weer goed is!

„Ik schrok zoo Moesje, zoo, zóó erg! Als moortje was doodgebeten, was het mijn schuld geweest. Want u hadt het eerder gezegd, dat poes het niet hebben wou.”

„Juist Bert, onthoud dat maar. Je moet Moeder gelooven als ze wat zegt.”

„Ja, ja Moesje...” knikt Bert berouwvol.

Nu telt Bert de dagen. En als het de negende is, merkt hij opeens, dat de oogen van alle drie poesjes open zijn!

„Vader! Moesje! ze kijken!” roept hij verrukt. En van blijdschap danst hij de kamer door.

